

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/1/2024
Identifikačné číslo spisu: 8120203959
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8120203959.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčiovej a JUDr. Ivicy Čelkovej, v spore žalobcu: BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k.s., Zelená 365/2, 811 01 Bratislava, IČO: 36 669 415, správca konkurznej podstaty úpadcu STAVING a.s., Jesenná 18/2691, 080 01 Prešov, IČO: 00 605 891 zastúpeného AK Michal Reken, s.r.o., so sídlom Zelená 2, 811 01 Bratislava, IČO: 47 258 195, proti žalovanému: JUDr. Miloš Hnat, nar. XX.XX.XXXX, Tkáčska 2, 080 01 Prešov, o vydanie výťažku do konkurznej podstaty a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach pod č. k. 1Cbi/1/2020-87 zo dňa 25. januára 2023, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Cbi/1/2020- 87 zo dňa 25. januára 2023 v napadnutom výroku II. a III. z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom výrokom I. krajský súd ako súd prvej inštancie konanie o vydanie 403.288,49 eura do konkurznej podstaty úpadcu zastavil, výrokom II. žalobu o vydanie 222.399,26 eura do konkurznej podstaty úpadcu zamietol a výrokom III. stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi výťažok do konkurznej podstaty úpadcu vo výške 625.687,75 eura. Dôvodil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.05.2005, č. k. 2K/4/2005-17 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka STAVING a.s. a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Jozef Stašák, advokát. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07.04.2005, č. k. 2K/4/2005-22 súd zbavil JUDr. Jozefa Stašáka funkcie správcu a do funkcie nového správcu ustanovil žalovaného. Následne uznesením zo dňa 05.04.2018, č. k. 2K/4/2005-324 súd zbavil žalovaného funkcie správcu a do funkcie nového správcu úpadcu ustanovil žalobcu. Žalovaný žalobcovi (ako novému správcovi) neodovzdal výťažok dosiahnutý predajom majetku úpadcu ako aj kompletný správcovský

spis. Suma 625.687,75 eura zodpovedá hodnote majetku úpadcu (vychádzajúc zo súpisu konkurznej podstaty, ktorý tvorí súčasť konkurzného spisu), podľa ktorej účtovná hodnota dlhodobého majetku úpadcu je vo výške 3 756.699,60 Sk, hodnota krátkodobého majetku je vo výške 1 417.491,42 Sk, hodnota finančných prostriedkov v sume 144.486,51 Sk a hodnota pohľadávok vo výške 13 530.791,70 Sk. Žalovaný sa bránil tvrdením, že správcovský spis bol žalobcovi odovzdaný osobne dňa 30.04.2020 v mieste jeho sídla. Na správcomskom účte sa v roku 2011 nachádzala suma cca 3.000,- eur. Výšku finančných prostriedkov na tomto účte v čase, keď bol z funkcie správcu odvolaný, žalovaný uviesť nevedel.

3. Krajský súd po vykonanom dokazovaní a aplikujúc ustanovenia § 6 ods. 1 a § 8 ods. 2 ZKV, § 150 a § 132 CSP a § 420 ods. 1 a 3 OZ, dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že peňažné prostriedky v žiadanej výške zodpovedajú sume rovnajúcej sa výťažku zo speňažovania konkurznej podstaty (zohľadňujúc vynaložené náklady pri výkone funkcie správcu alebo v priamej súvislosti s ním, odmenu správcu, výdavky spojené s udržiavaním podstaty a jej správou, pohľadávky oddelených veriteľov, pohľadávky proti podstate, ktoré bolo možné uspokojovať v priebehu konania) a že ich žalovaný má reálne v držbe, t. j. môže ich vydať. Na záver skonštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť podať konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a neodovzdal žalobcovi ako novému správcovi kompletný spis (porušenie inej povinnosti v konaní tvrdené nebolo), avšak žalobca nepreukázal existenciu škody ani jej výšku. Uplatneniu nároku na náhradu škody nezodpovedá ani formulácia žalobného petitu (žalobca by sa musel domáhať zaplatenia).

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Aplikoval § 257 CSP, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na to, že žalovaný významne predlžoval konkurzné konanie, keď nerešpektoval opatrenia konkurzného súdu; v dôsledku neplnenia povinností správcu bol odvolaný z tejto funkcie; neodovzdal žalobcovi ako novému správcovi správcomský spis včas; ktoré všetky skutočnosti viedli k iniciovaniu tohto konania. Ani v tomto konaní si nepočínal spôsobom, vedúcim k jeho skončeniu v primeranej lehote, keď svoju neúčast' z pojednávania ospravedlňoval a žiadal o ich odročenie (uvedené je síce jeho procesným právom priznaným mu procesnými predpismi, no zo strany žalovaného bolo zjavne zneužívané). Za takejto situácie by bolo uloženie náhrady trov žalovaného žalobcovi neprimeranou tvrdosťou (a to bez ohľadu na to, či ich možno/nemožno z konkurznej podstaty uspokojiť).

5. Proti výroku II. a III. rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalovaného zaviazať k povinnosti vydať do konkurznej podstaty sumu vo výške 222.399,26 eura a žalobcovi priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odvolaní uviedol, že výšku uplatnenej sumy 222.399,26 eura preukázal na základe opatrenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.10.2006, z ktorého vyplýva, že príjmy plynúce do konkurznej podstaty z predaja majetku predstavovali sumu cca 3,9 milióna Sk a príjmy z vymožených pohľadávok sumu cca 2,8 milióna Sk. Príjmy do konkurznej podstaty teda predstavovali celkom sumu v prepočte 222.399,26 eura. Žalobca má za to, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie zároveň vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K ods. 8., 8.1. a 9. odôvodnenia rozhodnutia žalobca poukázal na to, že peňažné prostriedky v žalovanej výške jednoznačne zodpovedajú sume rovnajúcej sa výťažku zo speňažovania konkurznej podstaty, čoho dôkazom je opatrenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.10.2006, ktoré súdu predložil. Z predmetného opatrenia je zrejme a nepochybné, aká bola výška príjmov plynúcich do konkurznej podstaty z predaja majetku úpadcu a z vymožených pohľadávok a uvedené bolo navyše zo strany žalovaného v čase vydania opatrenia deklarované aj výpisom z účtu. Žalobca má za to, že vzhľadom na tieto skutočnosti nemožno vyvodiť záver, že žalobca žalovanú sumu nepreukázal, teda že si v rozpore s § 150 CSP nesplnil svoju povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a tieto nepodoprel dôkazmi preukazujúcimi ich pravdivosť. Žalobca práve naopak uviedol všetky podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktoré sú mu známe a predložil na ich preukázanie všetky dôkazy, ktoré mal (a objektívne mohol mať) k dispozícii. Žalobca opätovne zdôrazňuje, že je potrebné zobrať v uvedenej súvislosti do úvahy aj podstatný fakt, a to že okrem výťažku dosiahnutého predajom majetku úpadcu neodovzdal žalovaný do dnešného dňa žalobcovi ani kompletný správcomský spis, súčasťou

ktorého je tiež konečná správa spolu s vyúčtovaním odmeny a výdavkov po speňažení majetku. Z tohto dôvodu žalobca vychádzal v rámci žalovanej sumy z opatrenia, nakoľko mu nie je známa iná výška výťažku dosiahnutého speňažením majetku úpadcu. Z opatrenia však jednoznačne vyplýva, že príjmy z predaja majetku úpadcu predstavovali sumu minimálne vo výške žalovanej sumy.

6. K zohľadneniu vynaložených nákladov žalovaného uviedol, že žalovaný napriek tomu, že bol na to mnohokrát vyzvaný, či už zo strany žalobcu alebo súdu, neuviedol a zároveň nepreukázal akékoľvek náklady vynaložené pri výkone jeho funkcie alebo v priamej súvislosti s ňou. Naopak, z predloženého opatrenia vyplýva, že súd poskytol žalovanému minimálne dve zálohy na odmenu a náhradu hotových výdavkov. Žalovaný náklady použité vo výške nad poskytnuté zálohy v konaní neuvádzal a zároveň ani nepreukazoval a preto sa nemožno stotožniť so záverom súdu o tom, že uvedené je potrebné v rámci žalovanej sumy zohľadniť. Žalobca naopak vychádza z toho, že pokiaľ všetky vyššie uvedené náklady žalovaný nedeclaroval a nepreukázal, tak tieto náklady nie sú, resp. že nevznikli nad rámec záloh poskytnutých žalovanému.

7. K reálnej držbe finančných prostriedkov žalovaným sa žalobca s právnym záverom súdu nestotožňuje. Výška výťažku sa rovnala (minimálne) sume, uvedenej v opatrení. Tieto finančné prostriedky mal k dispozícii žalovaný ako predchádzajúci správca konkurznej podstaty úpadcu. Speňažovanie majetku prebiehalo v čase pred vyše desiatimi rokmi. Za tento čas mohol žalovaný žalovanú sumu akýmkoľvek spôsobom spotrebovať. Vzhľadom na uvedené nie je možné tvrdiť, že žalobca musí preukazovať skutočnosť, že finančné prostriedky zo speňaženia majetku má žalovaný reálne v držbe, teda že ich môže vydať. Žalobca má za to, že uvedený záver súdu nemôže z právneho hľadiska obstať. V takom prípade by totiž ktokoľvek, kto má akékoľvek finančné prostriedky neoprávnene, mohol tieto finančné prostriedky spotrebovať s tým, že následne by už spotrebované finančné prostriedky nikto nemohol od neho naspäť žiadať/vymáhať s odôvodnením, že ten, kto mal finančné prostriedky neoprávnene, ich už nemá reálne v držbe - teda že nebolo preukázané, že ich môže vydať naspäť. Uvedený záver Krajského súdu v Košiciach považuje žalobca za absurdný.

8. K porušeniu povinností zo strany žalovaného súd konštatoval, že bolo v konaní preukázané, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť podať konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a neodovzdal žalobcovi ako novému správcovi konkurznej podstaty úpadcu kompletný správčovský spis. S uvedeným sa žalobca v plnom rozsahu stotožňuje. Krajský súd však v ods. 10.5 odôvodnenia rozhodnutia následne uvádza, že porušenie inej povinnosti v konaní zo strany žalobcu tvrdené nebolo. S uvedeným záverom sa žalobca absolútne nestotožňuje, nakoľko počas celého konania žalobca tvrdil, že žalovaný porušil svoje povinnosti najmä tým, že neodovzdal výťažok zo speňaženia majetku úpadcu žalobcovi ako novému správcovi konkurznej podstaty úpadcu. Zároveň súd uviedol, že v prípade ak by posudzoval uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody, žalobca by nepreukázal existenciu škody ani jej výšku. K výške škody žalobca odkázal na svoju argumentáciu v odvolaní týkajúcu sa preukázania výšky žalovanej sumy ako výťažku zo speňaženia konkurznej podstaty. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že dôkazom o výške žalovanej sumy je opatrenie, čím ju žalobca v konaní preukázal. V súvislosti s existenciou škody žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 341/2016 zo dňa 15.6.2016, z ktorého jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ, ktorým bol veriteľ v konkurze eviduje svoju pohľadávku v konkurze už 11- rok s tým, že v súčasnosti jedinou osobou, ktorá môže veriteľov uspokojiť a celé konkurzné konanie ukončiť je žalobca ako súčasný správca konkurznej podstaty úpadcu. Uvedené však nie je možné bez poskytnutia súčinnosti zo strany žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu. Nie je však možné vzhľadom na uvedené tvrdiť, že konaním žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu nevznikla žiadna škoda.

9. Podľa žalobcu bola žalovaná suma riadne preukázaná a rovnako tak bolo preukázané porušenie povinností žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu, spočívajúcich v nevydaní výťažku zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu do konkurznej podstaty a neodovzdaní kompletného spisového materiálu, konečnej správy a vyúčtovania celého konkurzného konania žalobcovi ako novému správcovi konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca má za to, že v predmetnej právnej veci postupoval s využitím všetkých dôkazov, ktoré je objektívne možné mať k dispozícii a zároveň nimi

svoje skutkové tvrdenia preukázal.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom krajským súdom ako súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 CSP), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť.

12. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti rozsudku krajského súdu v napadnutom výroku II., ktorým krajský súd žalobu o vydanie 222.399,26 eura do konkurznej podstaty úpadcu zamietol.

13. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

14. Dňa 1. júla 2005 nadobudol účinnosť zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“), ktorý ustanovením § 208 (okrem iných) zrušil aj zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Z prechodných ustanovení § 206 ods. 1 ZoKR vyplýva, že konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace, sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov. Keďže konkurz na majetok úpadcu STAVING a.s. bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2K/4/2005-17 zo dňa 22.2.2005, t. j. pred nadobudnutím účinnosti ZoKR, v zmysle prechodného ustanovenia § 206 ods. 1 ZoKR sa spravuje podľa ustanovení doterajšieho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ktorý obsahuje tak hmotnoprávne, ako aj procesnoprávne ustanovenia.

15. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP (t. j. bez toho, aby uvedené odvolateľ namietal vo svojom odvolaní, pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. novembra 2023 sp. zn. 1VCdo/2/2023) posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Uznesenie súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu STAVING a.s., Jesenná 18/2691, Prešov, IČO: 00 605 891 žiadal, aby žalovaný ako predchádzajúci správca konkurznej podstaty úpadcu vydal do podstaty výťažok po čiastočnom späťvzatí vo výške 222.399,26 eura, pričom uplatnenú výšku preukazoval listinnými dôkazmi (č. l. 7 a 79 spisu).

17. Žalobca v odvolaní namietal, že výšku žalovanej sumy preukázal, pričom žalovaný nedeclaroval a ani nepreukázal náklady vynaložené pri výkone funkcie správcu alebo v priamej súvislosti s ňou nad rámec poskytnutých záloh, a preto vychádzal z toho, že tieto náklady nad rámec poskytnutých záloh nevznikli.

18. Dôkazná povinnosť strán v sporovom konaní je povinnosťou tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, a zároveň tieto tvrdenia preukázať, resp. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Strana sporu, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na

základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú stranu sporu, ktorý síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

19. Predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočností stranou sporu, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Strana sporu, ktorá nespĺni svoju povinnosť tvrdiť skutočností rozhodne z hľadiska hypotézy právnej normy, spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre ňu väčšinou za následok nepriaznivé rozhodnutie. Spravidla je bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno rozdelené medzi strany v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov právneho vzťahu. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

20. Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP - skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

21. Popretie skutkových tvrdení protistranou má rovnako ako skutkové tvrdenia strany sporu osobitný význam. Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne požiadavky spočívajúce v povinnosti strany sporu uviesť vlastné tvrdenia, ktoré musia byť výslovné a iné ako sú skutkové tvrdenia protistrany. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie o nesúhlase so skutkovým stavom tvrdeným protistranou. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladané skutkové tvrdenia žalobcom v žalobe podľa § 150 ods. 1 CSP. Za podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia/skutočnosti, aj v rámci popretia, treba považovať skutkové tvrdenia/skutočnosti významné pre právo v ponímaní toho, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy. Hmotné právo určuje, ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce ako skutočnosti označené určitou právnou normou v jej hypotéze, prípadne vo viacerých právnych normách. Pre sporové konanie platia domnienky vyjadrené v § 151 ods. 1, 2 CSP ako nesporné skutkové tvrdenie v prípade, ak ich protistrana výslovne nepoprela a ako neúčinné popretie v prípade ich popretia bez uvedenia vlastných tvrdení o popretých skutkových okolnostiach.

22. V danej veci žalobca predložil súdu - súpis konkurznej podstaty úpadcu STAVING a.s., z ktorého vyplýva nadobúdacia a účtovná hodnota majetku úpadcu, ktorý pozostával z dlhodobého majetku, krátkodobého majetku, finančných prostriedkov v banke a v pokladni úpadcu a z pohľadávok úpadcu. Ďalej predložil Opatrenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.10.2006 č. k. 2K/4/2005-160, z ktorého vyplýva, že žalovanému bola poskytnutá záloha na odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 500.000,- Sk. Záloha mu bola poskytnutá na základe jeho žiadosti, v ktorej uviedol, že príjmy plynúce do konkurznej podstaty z predaja majetku predstavovali cca 3,9 mil. Sk a príjmy z vymožených pohľadávok sumu cca 2,8 mil. Sk. Svoju žiadosť dokladoval aj výpisom z účtu zo dňa 17.2.2006.

23. Obrana žalovaného spočívala v tom, že na správcovskom účte sa v roku 2011 nachádzala suma cca 3.000,- eur a výšku finančných prostriedkov na účte v čase jeho odvolania z funkcie správcu nevedel uviesť.

24. Krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal, že peňažné prostriedky v žiadanej výške zodpovedajú sume rovnajúcej sa výťažku zo speňažovania konkurznej podstaty (zohľadňujúc vynaložené náklady pri výkone funkcie správcu alebo v priamej súvislosti s ním, odmenu správcu, výdavky spojené s udržiavaním podstaty a jej správou, pohľadávky oddelených veriteľov, pohľadávky proti podstate, ktoré

bolo možné uspokojovať v priebehu konania).

25. Doklady, ktoré žalobca predložil a ktoré preukazovali jeho tvrdenia krajský súd nesprávne vyhodnotil. Žalovaný v priebehu konania nepoprel tvrdenie žalobcu o tom, že došlo k speňaženiu konkurznej podstaty v uvedenej výške a ani nespochybnil žalobcom predložené doklady. Krajský súd nepostupoval podľa § 151 CSP.

26. K nepreukázaniu, že žalovaný má výtťažok z konkurznej podstaty (finančné prostriedky) reálne v držbe odvolací súd uvádza, že vydanie veci a preukazovanie, že vec má konkrétny subjekt reálne v držbe prichádza do úvahy pri individuálne určených veciach. Peniaze nepatria medzi individuálne určené veci, pokiaľ by sa žalobca nedomáhal vydania konkrétnych bankoviek označených nominálnou hodnotou a konkrétnym sériovým číslom. Žalobca sa v danej veci nedomáhal vydania konkrétnych bankoviek, ale sa domáhal vydania výtťažku do konkurznej podstaty v konkrétnej výške.

27. Žalovaný ako bývalý správca úpadcu STAVING a.s. v zmysle § 8 ods. 5 ZKV bol povinný vydať novému správcovi všetky doklady. Aby sa nový správca mohol ujať svojej funkcie, je potrebné, aby mu odvolaný správca poskytol všetku potrebnú súčinnosť tak, aby novozvolený správca mohol vykonávať svoju činnosť riadne a aby si mohol splniť všetky zákonom predpísané povinnosti. Potrebná súčinnosť odvolaného správcu zahŕňa nielen odovzdanie príslušných dokladov, ale aj odovzdanie majetku, teda aj získané finančné prostriedky, ktoré odvolaný správca získal z predaja majetku úpadcu ako aj finančné prostriedky získané z vymožených pohľadávok úpadcu. Odvolaný správca musí preukázať všetky náklady a výdavky, ktoré mu vznikli so správou a udržiavaním podstaty, ako aj pohľadávky oddelených veriteľov, ktoré uspokojoval v priebehu konkurzného konania. Je to jeho dôkazná povinnosť. Doklad - výpis z účtu v UniCredit Bank Slovakia a.s. je z roku 2010. Pokiaľ žalovaný tvrdil v žiadosti o poskytnutie zálohy, že príjmy z predaja majetku a príjmy z vymožených pohľadávok predstavovali sumu cca 6,7 mil Sk (3,9 mil + 2,8 mil Sk) a konkurznému súdu predložil o tomto tvrdení výpis z účtu zo dňa 17.2.2006, bolo povinnosťou žalovaného ako odvolaného správcu minimálne tvrdiť, ako bolo z uvedenými finančnými prostriedkami nakladané, pokiaľ v roku 2010 bola na účte len suma 2.013,91 eura. Žalovaný s uvedenými finančnými prostriedkami nakladal, tvrdí, že ich použil na úhradu konkrétnych nákladov a výdavkov pri výkone funkcie správcu a v súvislosti s ňou, a preto je to jeho dôkazná povinnosť preukázať, na čo boli finančné prostriedky použité.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené, s prihliadnutím na obsah dôkazov, dospel odvolací súd k záveru, že nie všetky skutkové zistenia ustálené súdom prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, čo pri hodnotení dôkazov vo vzájomnej súvislosti vyústilo do nesprávneho skutkového zistenia, nesprávne preneseného dôkazného bremena a následne nesprávneho právneho záveru.

29. Dovolací súd na záver uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neúplne označil žalobcu ako BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k.s., Námestie M. Benku 10, 811 07 Bratislava, IČO: 36 669 415, pravdepodobne vychádzal zo žaloby, v ktorej bol žalobca označený ako BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k.s., Námestie M. Benku 10, 811 07 Bratislava, IČO: 36 669 415, pričom zo spisu vyplýva, že žalobu podával ako správca konkurznej podstaty úpadcu STAVING a.s., Jesenná 18/2691, Prešov, IČO: 00 605 891. Krajský súd vykoná opravu záhlavia napadnutého rozsudku v časti označenia žalobcu podľa § 224 CSP.

30. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie vo výroku II. o zamietnutí žaloby v časti vydania 222.399,26 eura do konkurznej podstaty úpadcu a výroku III. o nároku na náhradu trov konania, ktorý je závislým výrokom, zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a vec v zrušenom rozsahu vrátil podľa § 391 ods. 1 CSP tomuto súdu na ďalšie konanie.

31. Podľa ust. § 391 ods. 2 CSP je pre súd, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

32. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396

ods. 3 CSP).

33. Uznesenie bolo prijaté v senáte Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).